

Marele Augustin spunea, murind : „O, Dumnezeu, lasă-mă să mor, ca să trăiesc !”

Vestitul Filip Melanchton întrebat de cei din jurul patului său, dacă mai dorea ceva, le-a răspuns : „Nimic decât cerul !”

Invățăatul evreu Iacob Neander care și-a dat inima lui Isus Hristos și L-a slujit în viață, murea spunând cu bucurie celor din jurul său : „Lăsați-mă să mă duc acasă !”

Martin Luther murind, spunea : „Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al mântuirii !”

Apostolul Pavel spunea : „M'am luptat lupta cea bună.... De acum mă așteaptă cununa vieții !” (2 Timotei 4, 7—8).

Domnul Isus spunea lui Dumnezeu, de pe cruce : „Tată, în mâinile Tale îmi încredințez spiritul !” (Ev. Luca 23, 43).

Iar Ștefan, în timp ce era ucis cu pietre, la Ierusalim, zicea : „Doamne Isuse, primește Duhul meu !” (Faptele Apostol. 7, 59).

Doar unul e necesar

Sunt o mulțime de noțiuni biblice cari în revenirea la unicitate elimină un noian de superstiții păgânești și rezolvă probleme de capitală gravitate pentru spiritul nostru. Dau câteva exemple cari îmi vin în minte :

În niciun alt nume nu e dat oamenilor să fie mântuiți, decât în numele lui Isus : Fap. 4, 12. Acest nume salvator e traducerea cuvintelor ebraice : Cel Veșnic este Mântuitorul. Numai El singur, nu instituțiunile religioase, nu sforțările noastre. Sofisticăria, care din negru face alb și invers, poate oricât să restrângă și aici sensul fericitor pentru noi, dar osânditor al altor intermediari : 1 Tim. 2, 5. : „E un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni : Omul Isus Hristos”. Nimeni nu pune avocat la avocat, ci are relații directe cu avocatul său. La 1 Ioan 2, 1 ; Ebr. 7, 25, etc., Mântuitorul e numit Avocat. El însuși ne roagă să-L primim : Apoc. 3, 20 și ne îmbie duios ca să ne dea odihna : Mat. 11, 29.

Religioșii caută să înlăture eficacitatea multor versete ca acestea, dând să se înțeleagă că nu le place că Domnul Isus poate singur mântui, ci ar vrea ei să amestice meritele lor sau ale altora,

apt nemeritat și deaceea sigur.

Ca în orice salvare, avem parte de ea nu pe principiul meritelor sau al faptelor noastre, „ca să nu se laude nimeni”. În grecește versetul citat este așa : „pe principiul încrederii... nu pe principiul faptelor”.... Discuția pe baza principiilor simplifică enorm orice chestiune. Dar cu prea puțini ai plăcerea să discuți așa, în mod civilizat.

La Iacob cap. 2 e vorba pur și simplu doar de îndreptățirea și prin fapte, ca probă, că roadele ulterioare mântuirii, care este altoirea în Isus, prin încrederea în ce a făcut El pentru noi. Reversul : îndreptățirea în fața oamenilor nu trebuie însă nicidecum confundată cu mântuirea gratuită : Rom. 3, 27 ; 4, 2 etc. etc. E necesară această digresiune, ca atâtea altele, din cauză că afirmațiile simple ale Bibliei au fost diformate îngrozitor de unele sisteme zise creștine.

„Isus le-a răspuns : Aceasta e lucrarea lui Dumnezeu : ca să vă încredeți în Cel pe Care L-a trimes” : Ioan 6, 29. Religiile încercă pe aderenții lor cu o sumedenie de cerințe, fără nici o garanție că Dumnezeu le cere.

Cuvintele cerșetorului orb vindecat de către Isus sunt mărturia cea mai simplă a celui ce este mântuit : „Eu una știu : Că eram orb, dar acum văd”. Impotriva evidenței au amuțit argumentele unui întreg sinedriu de preoți și cărturari. În simplitatea lui, s'a agățat de singurul și cel mai tare fapt : El m'a vindecat. Puteți voi să spuneți ce vreți, dar eu știu ce eram până să mă vindece. Dovadă că sunt iertat, e că tot El mi-a dat putere să nu mai păcătuesc : Mc. 2, 10.

„Este scris : Să adori pe Domnul Dumnezeul tău și numai Lui să-I aduci cult”. Acest verset dela Luca 4,8 rezolvă din temelie problema idolatriei de toate felurile.

Nu este decât un singur Părinte și un singur Invățător. Nu-i decât Unul bun : Dumnezeu”. (Mat. 19, 17) „Dumnezeu e Binele suprem, mai presus de orice substanță și natură, către care tinde totul” : Platon în Timeus. Val. nr. și a Numelui Dumnezeu și a cuvintelor : bine sau sfânt e la fel 90.

Răul n'are decât o existență relativă, transitorie și aparentă, ca și mișcarea diurnă a bolții cerești, ca și 666, găsit prin mișcarea de sens retrograd, cu înțelesul de lipsă la principalele di-

mensiuni. Binele care este Unul e singurul care există real și veșnic, prezentul omniprezent în orice timp și loc. Reduse la această Unitate, toate se armonizează.

„Toate aceste (porunci) le-am ținut din tinerețea mea. Ce-mi mai lipsește?” Mat. 19, 20. Răspunsul nu putea fi decât așa : U nu ! ! Alminteri rămâi la 666. „Isus i-a zis : Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te, vinde ce ai și dă săracilor, și vei avea o comoară în cer, după aceea vino și urmează-Mă. Omul bogat, din punct de vedere religios, nu călcăse nicio poruncă a decalogului, dar nu le depășise, acesta era răul lui !

Privit însă în lumina predicii de pe munte, el călcăse prima poruncă : se închina la eul său, făcuse din sine centrul a toate. În consecință, el călca mereu toate cele 613 porunci ale îndivizibilei legi mozaice. Deveni sinucigaș, prin faptul că se sufoca cu bunuri materiale ; nu ținea sabatul nou testamentul, căci sufletul lui n'avea odihnă ; curvea cu zei străini, în special cu zeul bogățiilor ; jertfele lui au ajuns astfel o urâciune, (Isaia 1, 13) circumcizia, necircumcizie, Rom. 2, 25). etc.

Sărăcia voită, era, în cazul lui, singurul remediu. Altfel nu putea pricepe pe Domnul ca singura Comoară, nu-l putea urma pe El, marele Sărac de bună voie, „neavând nimic, având totuși toate” : 2 Cor. 6, 10.

V. V. M.

O ușă deschisă în cer.

(Apocalipsa 4, 1—4)

Adesea o ușă deschisă, însemnează și o inimă deschisă și primitoare ; pe când o ușă închisă, ne vorbește, uneori, despre o inimă închisă. Ești călător, într'un oraș necunoscut, departe de ai tăi. Acolo te afli străin și obosit de drum. Nu cunoști pe nimeni ; totul este străin. Nici o ușă unde ai putea să bați cu îndrăzneală, unde ai putea să găsești găzduire. Totul se schimbă, însă, dacă pe neașteptate găsești acolo un prieten ; o familie cunoscută. Iată, în sfârșit, un loc unde găsești adăpost, unde găsești niște mâini prietenești întinse, o masă întremătoare, și o adihnă

atât de binevenită unui călător obosit ; o ușă deschisă ; o inimă deschisă.

Și tu, suflete trudit, în lumea și viața asta nu ești decât un călător străin, un pribeag, care vii din necunoscut și te duci în necunoscut. Azi ești aici, mâine cine știe unde te vei găsi. Și biată inima ta frământată și necăjită, este flămândă și însetată după ceva care ar putea s'o îndestuleze și să-i dea pace, bucurie, fericire.

Să știi totuși că pentru sufletul tău trudit și împovărat, tot mai rămâne o ușă deschisă. Da, este o ușă și o inimă deschisă și primitoare și pentru tine. Este Cineva care poate da sufletului tău tocmai ceiace caută și-i trebuie.

Este Isus Hristos, care prin jertfa-i de pe Golgota, ți-a deschis o cale și o ușă de intrare slobodă în cer. El însuși este Calea. El însuși este Ușa (Ioan 10, 9). O ușă deschisă, pe care poți intra ca să găsești iertare și ispășirea păcatelor tale, spălarea și înoirea inimii și vieții tale prin Duhul Sfânt ; împăcarea cu Dumnezeu și înfierea. Vei dobândi drept de moștenire a vieții veșnice ; vei găsi un cer deschis și primitor și pentru tine.

Și acum să vedem ce ne spune bătrânul Apostol Ioan despre o ușă deschisă în cer : „După aceste lucruri m'am uitat și am văzut o ușă deschisă în cer.... Unde și în ce împrejurare se găsea apostolul când scria acestea ?....

Iată-l pe cel mai bătrân dintre apostoli, — se zice, la vârsta de nouăzeci și ceva de ani — smuls din mijlocul credincioșilor și dus în surghiun din pricina Evangheliei, departe, în Patmos, o insulă din Mediterana. Inchipuți-vă suferințele și amărăciunile sale îndurate aici.

Dealtfel și până a ajunge în Patmos, el avusese destule amărăciuni amestecate, e drept cu multă pace și bucurie pe care o dă în suferință harul lui Dumnezeu. Se despărțise de cei mai buni prieteni ai săi. Toți ceilalți apostoli trecuseră la Domnul. Văzuse cu ochii săi cum se duc, unul câte unul, cei mai bătrâni frați credincioși, plecând acasă, în cer. El rămăsese tot mai străin și mai singuratic în lume. Chiar copiii ai săi în Evanghelie adormiseră și ei și acum se odihneau acolo lângă Domnul slavei.

În acest timp, în lume, atâtea se schimbaseră. Alte vremuri...alte fețe...alți oameni. Prin adunările creștinilor, printre credin-